

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Miloslava Holuba a přísedících Jaroslavy Sudíkové a Ing. Bc. Miroslavy Habel ve věci

žalobce: Město Žatec, IČO 00265781
sídlem náměstí Svobody 1, 438 01 Žatec
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D.
sídlem Karlovo nám. 559/28, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Mi [REDACTED] R [REDACTED], narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED] c
zastoupený advokátem Mgr. Matejem Dvořákem
sídlem Školská 695/38, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 162 840 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 131 716 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % p.a. z částky 131 716 Kč od 1.5.2021 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba se zamítá v rozsahu, kterým se žalobkyně domáhala zaplacení částky ve výši 31 124 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % p.a. z částky 31 124 Kč od 1.5.2021 do zaplacení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 48 252,38 Kč k rukám JUDr. Tomáše Těmína, Ph.D., advokáta se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 28, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou ze dne 7.5.2021 domáhal, aby soud uložil žalovanému zaplatit částku ve výši 162 840 Kč s příslušenstvím s tím, že žalovaný byl zaměstnancem žalobce na základě pracovní smlouvy ze dne 16.10.2013, kdy vykonával práci na pracovní pozici „doprava, veřejná zeleň“. Dne 8.8.2014 uzavřeli účastníci řízení dohodu o rozvázání pracovního poměru, na jejíž základě došlo k zániku pracovního poměru. Žalovaný se však následně domáhal určení neplatnosti této dohody o rozvázání pracovního poměru, když rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 16.6.2016 č.j. 12 C 122/2014 – 124 ve znění opravného rozhodnutí 2.8.2016 č.j. 12 C 122/20214 – 134 bylo určeno, že předmětná dohoda je neplatná. Tato skutečnost byla potvrzena i v odvolacím řízení rozsudkem KS v Ústí nad Labem ze dne 7.12.2017 č.j. 11 Co 620/2016 – 181.
2. S ohledem na výše uvedenou skutečnost, kdy se pracovní poměr žalovaného „obnovil“ a vzhledem k tomu, že žalovaný dopisem ze dne 5.9.2014 sdělil žalobci, že trvá na dalším zaměstnávání, vydal žalobce žalovanému nový platový výměr ze dne 21.2.2018. Vzhledem k tomu, že pracovní pozice byla však v mezidobí zrušena, byla žalovanému dána výpověď dle ustanovení § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., tedy pro nadbytečnost. Žalobce tak nemohl žalovanému přidělovat práci, na jeho straně vznikly překážky v práci, které byly žalovanému řádně sděleny s tím, že po dobu výpovědní lhůty se nemusí dostavovat na pracoviště a bude mu vyplácen plat dle platového výměru. Výpověď byla žalovanému dána dne 27.2.2018 a pracovní poměr tedy trval do 30.4.2018 s ohledem na dvouměsíční výpovědní lhůtu.
3. Od doby vydání platového výměru tak žalobce vynaložil na plat žalovaného celkem 80 010 Kč a na odstupném celkem 82 830 Kč, celkem tedy částku ve výši 162 840 Kč.
4. Žalobce ve věci podal dovolání a Nejvyšší soud ČR svým rozsudkem ze dne 19.12.2019 č.j. 21 Cdo 2250/2018 – 243 zrušil oba výše uvedené rozsudky a věc vrátil zdejšímu soudu k novému projednání. Okresní soud v Lounech ve svém dalším rozsudku ze dne 4.8.2020 č.j. 12 C 122/2014 – 272 ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 17.9.2020 č.j. 12 C 122/2014 – 280 rozhodl opět tak, že dohoda o rozvázání pracovního poměru ze dne 8.8.2014 je neplatná, avšak Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozsudkem ze dne 11.3.2021 č.j. 11 Co 202/2020 – 323 změnil rozsudkem prvostupňového soudu a ve věci samé žalobu žalovaného zamítl. Tímto rozhodnutím bylo pravomocně určeno, že pracovní poměr žalovaného tak skončil dne 8.8.2014. Žalobce tak má za to, že žalovaný se bezdůvodně obohatil, když získal majetkový prospěch plněním z právního důvodu, který odpadl.
5. Žalobce dle svého tvrzení vyzval žalovaného k vydání bezdůvodného obohacení emailem ze dne 7.4.2021, na který bylo reagováno tak, že žalovaný si je vědom povinnosti vydat bezdůvodné obohacení, avšak s ohledem na výši částky musí finanční prostředky nejprve zajistit, avšak předmětnou částku ve lhůtě určenou žalobcem ani později, neuhradil.
6. Okresní soud v Lounech ve věci vydal platební rozkaz, proti kterému podal žalovaný v zákonné lhůtě odpor, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby, když uvedl, že žalobce v žalobě neuvádí, kdy přesně měl žalovanému tvrzené finanční prostředky vyplatit a vznesl námitku promlčení s tím, že žalovaná částka byla žalovanému vyplacena více než tři roky před podáním žaloby. Současně žalovaný uvedl, že nesouhlasí s právním názorem odvolacího soudu Krajského soudu v Ústí nad

Labem ze dne 11.3.2021 a má za to, že výplata na vrácení příslušné částky by byla v rozporu s dobrými mravy.

7. Okresní soud v Lounech ve věci nařídil jednání na den 15.2.2022, při jehož zahájení se pokusil o smírné vyřešení věci, avšak bezúspěšně. Žalovaný uvedl, že ve výše uvedené věci, vedené pod sp. zn. 12 C 122/2014 byla podána žalovaným ústavní stížnost, avšak žalobce nenavrhoval přerušování tohoto řízení a pokud by soud z důvodu podané ústavní stížnosti řízení přerušil, jednalo by se o přerušování neodůvodněné.
8. V průběhu prvního jednání ve věci soud uložil žalobci v souladu s ustanovením § 118b odst. 1 o.s.ř., aby doplnil svá žalobní tvrzení a v plném rozsahu specifikoval, kdy a jaké částky byly konkrétně žalovanému vyplaceny a aby prokázal v souladu s ustanovením § 118a odst. 3 o.s.ř. vyplacení těchto částek žalovanému. Je nutné zdůraznit, že žalobce tomuto poučení řádně vyhověl.
9. Soud ve věci provedl dokazování listinnými důkazy. Z rozsudku Okresního soudu v Lounech č.j. 12 C 122/2014 – 124 ze dne 16.6.2016 má soud za prokázané, že prvostupňovým soudem bylo rozhodnuto, že dohoda o rozvázání pracovního poměru ze dne 8.8.2014 je neplatná. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 11 Co 620/2016 – 181 ze dne 7.12.2017 má soud za prokázané, že tento rozsudek byl rozhodnutím druhostupňového soudu potvrzen. Nejvyšší soud ČR následně svým rozhodnutím č.j. 21 Cdo 2250/2018 – 243 ze dne 19.12.2019 rozhodl tak, že předmětné rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem a Okresního soudu v Lounech se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Lounech k dalšímu řízení. Ke stejnému rozhodnutí, tedy že dohoda o rozvázání pracovního poměru ze dne 8.8.2014 je neplatná, dospěl následně Okresní soud v Lounech i svým rozhodnutím č.j. 12 C 122/2014 – 272 ze dne 4.8.2020, když následně Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozhodnutím č.j. 11 Co 202/2020 – 323 ze dne 11.3.2021 rozhodl, že rozsudek prvostupňového soudu se mění tak, že žaloba na určení, že dohoda o rozvázání pracovního poměru ze dne 8.8.2014, uzavřená mezi žalobcem a žalovaným, je neplatná. Lze tak uzavřít konstatováním, že tímto pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo rozhodnuto, že předmětná dohoda o rozvázání pracovního poměru, je platná, když tato skutečnost vyplývá i z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.9.2021, č.j. 21 Cdo 1701/2021 – 355, které nabylo právní moci dne 8.10.2021 a ze kterého vyplývá, že dovolání pana M. R. proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 11 Co 202/2020 – 323 ze dne 11.3.2021 se odmítá.
10. Soud dále provedl důkaz pracovní smlouvou ze dne 16.10.2013, ze které má za prokázané, že město Žatec a M. R., nar. 18.9.1953 uzavřeli pracovní smlouvu, na základě které se dohodli, že zaměstnanec se zavazuje nastoupit do pracovního poměru dne 16.10.2013 a bude vykonávat druh práce „doprava, veřejná zeleň“. Z dohody o rozvázání pracovního poměru má soud za prokázané, že dne 8.8.2014 byla uzavřena předmětná dohoda, na základě které skončil pracovní poměr zaměstnance, tedy žalovaného v tomto řízení ke dni 8.8.2014. Pro úplnost soud uvádí, že platnost této dohody o rozvázání pracovního poměru byla předmětem řízení ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 12 C 122/2014 a jak je výše uvedeno, soudy v tomto řízení dospěly ke konečnému závěru, že tato dohoda o rozvázání pracovního poměru je platná.
11. Soud dále provedl důkaz přípisem právního zástupce žalovaného žalobci, tedy městu Žatec ze dne 5.9.2014, ve kterém zaměstnanec, tedy žalovaný vyzval zaměstnavatele, tedy žalobce, aby i nadále přiděloval práci panu M. R. Soud dále provedl důkaz platovým výměrem ze dne 21.2.2018, ve kterém byla řádně stanovena platová třída žalovaného, platový stupeň a byl řádně specifikován základní plat a osobní příplatek žalovaného. Soud současně provedl důkaz výpovědí z pracovního poměru ze dne 21.2.2018 ze které má soud za prokázané, že vzhledem k organizačním změnám zaměstnavatele města Žatec, byla předmětná pracovní pozice žalovaného ke dni 31.3.2016 zrušena a žalovanému tak byla dána výpověď v souladu s ustanovením § 52 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.

c) zákoníku práce ke dni 28.2.2018, přičemž pracovní poměr skončil po uplynutí dvouměsíční výpovědní lhůty, tedy k 30.4.2018. Žalovanému bylo přiznáno odstupné v souladu s § 67 odst. 1 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku práce, a to ve výši trojnásobku průměrného výdělku. Ze zápisu ze dne 27.2.2018 má soud za prokázané, že předmětná výpověď z pracovního poměru byla žalovanému řádně předána.

12. Soud současně provedl důsledně dokazování mzdovým listem žalovaného za rok 2018, když z této listiny má soud za prokázané, že žalovanému byla vyplacena mzda ve třech měsících, a to v celkové výši 162 840 Kč, a to tak, že v měsíci únoru 2018 činila mzda žalovaného 25 400 Kč, v březnu 2018 částku 27 940 Kč, v dubnu 2018 částku 26 670 Kč a současně mu bylo vyplaceno odstupné ve výši 82 830 Kč. Součet těchto částek dosahuje částky žalované. S ohledem na skutečnost, že žalovaný ve svém odporu proti platebnímu rozkazu zpochybnil výpočet předmětných částek, soud proto důsledně přepočítal jednotlivé částky vyplývající ze mzdového listu a dospěl k následujícím skutečnostem.
13. Za měsíc únor 2018 činila hrubá mzda žalovaného 25 400 Kč, po vynásobení koeficientu 0,065 Kč byla uhrazena částka 1 651 Kč na účet OSSZ (sociální platba hrazená zaměstnancem), po vynásobení koeficientu 0,09 Kč byla hrazena částka ve výši 2 286 Kč na účet OSSZ (sociální platba hrazená zaměstnavatelem). Stejným způsobem bylo hrazeno i zdravotní pojištění zaměstnancem a to po vynásobení koeficientu 0,045 Kč, byla částka ve výši 1 143 Kč poukázána na účet příslušné zdravotní pojišťovny, v tomto případě byl žalovaný pojištěn u Oborové zdravotní pojišťovny zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví, dále jen OZP (částka zdravotního pojištění hrazená zaměstnancem) a dále 25 % z hrubé mzdy ve výši 6 350 Kč bylo uhrazeno taktéž na účet OZP (částka zdravotního pojištění hrazená zaměstnavatelem). Dále je nutné zdůraznit, že v roce 2018 byl výpočet mzdy činěn dle tzv. hrubé mzdy, tzn. že při mzdě ve výši 25 400 Kč činily platby zaměstnavatele, jak je uvedeno výše 2 286 Kč a 6 350 Kč, přičemž po sečtení těchto částek vychází částka 34 036 Kč po zaokrouhlení 34 100 Kč a z této částky byla počítána příslušná daň. Po vynásobení této částky tedy 34 100 Kč koeficientem 0,15 vychází částka ve výši 5 115 Kč, přičemž v roce 2018 činila sleva na poplatníka 2 070 Kč. Po odečtení částky 2 070 Kč od výše uvedené částky 5 115 Kč dostáváme výsledek 3 045 Kč představující daň. Pokud tedy vezmeme v úvahu, že hrubá mzda žalovaného činila v únoru 2018 částka 25 400 Kč a od této částky odečteme výše specifikované vypočtené částky, tedy 1 651 Kč, 1 143 Kč a daň ve výši 3 045 Kč, činí výsledná čistá mzda zaměstnavatele v tomto případě žalovaného částku ve výši 19 561 Kč. Takto soud přepočítal veškeré mzdy za měsíce únor, březen a duben 2018, byť pro účely písemného vyhotovení rozsudku předkládá výpočet pouze za únor 2018. Stejným výpočtem soud dospěl k závěru a tuto skutečnost zdůrazňuje, že byly řádně vypočteny mzdy za měsíce březen a duben 2018 a je tak zcela nezpochybnitelné, že žalobce, tedy město Žatec spočítal čistou mzdu žalovaného řádně, bezchybně, v souladu s příslušnými právními předpisy, platnými v roce 2018. Pokud se týče odstupného, které bylo vyplaceno s výplatou za duben 2018, tak z tohoto odstupného se neplatí žádné zdravotní a sociální odvody, hradí se pouze daň a i tato po přepočítání mzdového listu, byla vypočtena řádně a bezchybně.
14. Poté, kdy soud dospěl k jednoznačnému závěru, že mzda žalovaného byla vypočtena řádně, bezchybně a jak je již uvedeno, v souladu s příslušnými mzdovými právními předpisy platnými pro rok 2018, dospěl soud k závěru, že hrubá mzda žalovaného za měsíc únor 2018 činila 25 400 Kč, t.j. 19 561 Kč čistého, za měsíc březen 2018 činila hrubá mzda 27 940 Kč t.j. 21 310 Kč čistého a za duben 2018 činila hrubá mzda žalovaného 26 670 Kč a čistého 90 845 Kč (když v dubnu 2018 bylo současně vyplaceno odstupné). Celková hrubá mzda žalovaného tak činila 80 010 Kč a 131 716 Kč čistého včetně odstupného. V této souvislosti soud provedl důkaz výpisem z účtu žalovaného, ze kterého má soud za prokázané, že dne 8.3.2018 byla na účtu žalobce, tedy města Žatec, zaúčtována částka ve výši 19 561 Kč, dne 10.4.2018 částka ve výši 21 310 Kč a dne 9.5.2018

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.

částka ve výši 90 845 Kč. Žalobkyně tak tímto účtem vedeným u Komerční banky, a.s. prokázala, že příslušné částky řádně poukázala na účet žalovaného, když tyto částky zcela prokazatelně jsou v souladu a ve výši specifikované mzdovým listem i následným výpočtem soudu. Je tak možné uzavřít, že mzda žalovaného byla řádně vypočtena včetně odstupného a současně byla řádně odeslána žalobcem na účet žalovaného.

15. Soud dále provedl dotaz na Finanční úřad Žatec, OSSZ Louny a příslušnou zdravotní pojišťovnu, tedy OZP ohledně řádnosti těchto odvodů městem Žatec, tedy žalobcem za pana M. R., tedy žalovaného. Z listinných důkazů, tedy z přehledu plateb pojistného na sociální pojištění, výpisem z účtu žalobce vedeného u KB, a.s. má soud za prokázané, že veškeré předmětné zákonné platby, které je zaměstnavatel povinen za zaměstnance odvádět, byly řádně hrazeny. Z listinných důkazů jednoznačně vyplývá, že žalovaný byl žalobcem řádně přihlášen u ČSSZ za předmětné období, jak vyplývá z potvrzení ze dne 17.2.2022 a z potvrzení ze stejného data vyplývá, že byl řádně zaměstnavatelem přihlášen i u OZP. Ze sdělení Finančního úřadu v Žatci vyplynulo, že není možné specifikovat částky, které jsou zasílány na jednotlivé zaměstnancem, neboť finanční úřadu má k dispozici pouze souhrn plateb za všechny zaměstnance, nikoliv za zaměstnance jednotlivě. Soud byl v tomto směru odkázán finančním úřadem na příslušný mzdový list zaměstnance, ze kterého vyplynulo, že příslušné výpočty na něj, jsou bezchybné. Stejná skutečnost vyplynula i se sdělení OSSZ Louny, ze které vyplynulo, že žalovaný byl v období od 1.2.2018 do 30.4.2018 řádně přihlášen jako zaměstnanec města Žatec, avšak zaměstnavatelé odvádění odvody za své zaměstnance v souhrnné částce. OSSZ současně zdůraznila, že v předmětném období bylo pojistné hrazeno řádně. Toto tvrzení bylo současně doplněno evidenčním listem důchodového pojištění žalovaného. Pokud se týká zprávy příslušné zdravotní pojišťovny, v tomto případě OZP má soud za prokázané, že žalovaný byl evidován jako zaměstnanec města Žatec od 1.2.2018 do 30.4.2018, když i v tomto případě jsou platby prováděny na zaměstnance souhrnně, avšak u plátce, tedy města Žatec za předmětné období není evidováno žádné dlužné pojistné.
16. Z výše uvedeného dokazování má soud za prokázané, že zaměstnavatel, tedy město Žatec zcela řádně vypočetl mzdu žalovaného a současně, že řádně hradil, a to v zákonných částkách veškeré příslušné platby, ke kterým je zaměstnavatel povinen, tedy finančnímu úřadu, OSSZ a zdravotní pojišťovně. Současně bylo prokázano, že řádně vypočtenou čistou mzdu žalobce žalovanému taktéž řádně uhradil a tyto skutečnosti má soud za řádně prokázané, a to zcela vyčerpávajícím způsobem. V neposlední řadě soud provedl důkaz vzájemnou emailovou korespondencí právních zástupců z dubna 2021, když soud považuje za prokázané, že žalobce touto cestou vyzval žalovaného k úhradě žalované částky a žalovaný svým sdělením ze dne 8.4.2021 uvedl, že s ohledem na výši částky zajišťuje finanční prostředky. Z uvedených listin, kterými soud provedl důkaz tak vyplývá, že ještě v dubnu 2021 měl pravděpodobně žalovaný v úmyslu příslušnou částku uhradit, když soud provedl důkaz i předžalobní upomínkou žalobce ze dne 4.5.2021 včetně podacího archu, přičemž z těchto listin má za prokázané, že žalobce se pokoušel zjevně celou věc řešit smírnou cestou.
17. Soud se dále zabýval vznesenou námitkou promlčení, kterou v tomto řízení uplatnil žalovaný. Podle ustanovení § 609 občanského zákoníku, nebylo-li právo vykonáno v promlčecí době, promlčí se a dlužník není povinen plnit. Podle ustanovení § 610 odst. 1 věta první soud přihlédne k promlčení, jen, namítne-li dlužník, že je právo promlčeno. Podle ustanovení § 629 odst. 1 občanského zákoníku, promlčecí lhůta trvá tři roky. V tomto případě soud dospěl ke zcela jednoznačnému závěru, že nárok žalobce v tomto řízení není a nemůže být promlčen. Žalobce svou žalobu nemohl uplatnit dříve, než se žalobce dověděl, že žalovanému vzniklo bezdůvodné obohacení, nejdříve tedy dne 29.1.2020, kdy mu byl doručen rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.12.2019 č.j. 21 Cdo 2250/2018 – 243. Soud byl nucen se ztotožnit s názorem žalobce, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.

až z tohoto rozhodnutí zjistil a nabyt legitimní očekávání, že žalovanou částku žalobce skutečně vyplatil žalovanému bez právního důvodu. V této souvislosti je nutné zdůraznit ustanovení § 621 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dle kterého okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty u práva na vydání bezdůvodného obohacení zahrnují vědomost, že k bezdůvodnému obohacení došlo a o osobě povinné k jeho vydání. Je zjevné, že žalobce se dověděl o bezdůvodném obohacení žalovaného nejdříve dne 29.1.2020 a za situace, kdy žaloba byla soudu doručena dne 7.5.2021, byla podána včas. Námitka promlčení je tak nedůvodná.

18. Podle ustanovení § 2991 odst. 1 občanského zákoníku, kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Podle ustanovení § 2991 odst. 2 občanského zákoníku se bezdůvodně obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám. V tomto případě je zcela nepochybné, že žalobce ve vztahu k žalovanému plnil z právního důvodu, který odpadl, jak vyplývá ze všech výše uvedených skutečností a soudu proto nezbylo, než žalobě vyhovět zcela jednoznačným konstatováním, že žalovanému se dostalo peněžního plnění na základě právního důvodu, který následně odpadl, tzn., že výše uvedená pracovní smlouva, dle které se účastníci řízení řídili v době výplat specifikovaných výše, neexistovala a nebyl tak důvod vyplácet příslušný plat ani odstupné. Souhrn platu a odstupného, které jsou výše specifikovány, tak představuje plnění vynaložené žalobcem jako bezdůvodné obohacení žalovaného, které tak musí být vydáno.
19. Soud v tomto případě nemůže přihlídnout k ustanovení § 331 zákona č. 262/2006 Sb. zákoník práce ve znění pozdějších předpisů, dle kterého může zaměstnavatel na zaměstnanci požadovat vrácení neprávem vyplacených částek, jen jestliže zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, a to do tří let ode dne jejich výplaty. V tomto případě si byl žalovaný vědom, že v tomto případě probíhá soudní řízení, ze kterého může vyplynout jeho neúspěch ve věci a z okolností celé této situace musel zcela jednoznačně předpokládat, že k situaci, která nastala, může dojít. Nenastala tak situace specifikovaná v tomto ustanovení zákoníku práce, dle které by soud mohl žalobu zamítnout.
20. Soud žalobě vyhověl v částce 131 716 Kč s příslušenstvím, kdy žalobu zamítl v rozsahu 31 124 Kč s příslušenstvím. Částka ve výši 131 716 Kč představuje čistý příjem žalovaného, tedy částku, kterou žalovaný prokazatelně obdržel a částka ve výši 31 124 Kč představuje výše uvedené odvody. Přestože tyto odvody byly zcela prokazatelně a nepochybnitelně žalobcem řádně odvedeny (finanční úřad, OSSZ, zdravotní pojišťovna), musí o vyplacení těchto částek příslušné instituce požádat přímo žalobce. V tomto případě si tak musí žalobce jako zaměstnavatel příslušné přeplatky na odvodech vyřídit s úřady sám a není možné tuto částku vymáhat po žalovaném. V neposlední řadě je zde mimo jiné i rozdíl ve skutečnosti, zda by o vrácení přeplatek žádal zaměstnanec (kterému by příslušné instituce nevyhověly) a nebo zaměstnavatel, neboť zaměstnavatel příslušné částky odváděl z vypočtené a následně vyplacené mzdy, ale žalovaný za této situace bude nucen doplatit předmětné částky z částky minimální, tedy zcela rozdílné. Předmětné částky, ze kterých jsou odvody vypočteny, nejsou totožné a jsou rozdílné. Tento postup byl potvrzen i předmětnými institucemi, tedy finančním úřadem, OSSZ a zdravotní pojišťovnou.
21. V souladu s výše uvedenými skutečnostmi tak soud rozhodl, jak je ve výrocích tohoto rozsudku uvedeno. Soud přiznal současně žalobci právo na úhradu příslušenství, a to úroku z prodlení v rozsahu úspěšné žalované částky, když tento úrok z prodlení nepřevyšuje částku zákonnou a je s ní v souladu.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu za situace, kdy žalobce měl úspěch pouze částečný a soud tak náhradu nákladů řízení poměrně rozdělil. Žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému zaplatit částku ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.

162 840 Kč, přičemž vyhověno bylo v částce 131 716 Kč a žaloba byla zamítnuta v částce 31 124 Kč. Z této skutečnosti vyplývá, že úspěch žalobce představuje 80 % a jeho neúspěch 20 %. Po odečtení neúspěchu od úspěchu ve věci tak činí rozsah náhrady nákladů řízení, které soud může přiznat žalobci 60 %.

Žalobce požadoval náhradu nákladů řízení ve výši 78 712 Kč včetně DPH. V tomto řízení má žalobce nárok na 7 úkonů právní služby v souladu s ustanovením § 7 bod 5 Vyhl. č. 177/1996 Sb. v celkové částce 53 340 Kč (příprava a převzetí právního zastoupení, předžalobní upomínka, podání žaloby, replika ze dne 29.7.2021, ústní jednání dne 15.2.2022, doplnění tvrzení a důkazů ze dne 24.2.2022 a ústní jednání dne 1.4.2022, vždy v částce 7 620 Kč za jeden úkon), dále sestává náhrada nákladů řízení ze sedmi režijních paušálů dle § 13 odst. 3 Vyhl. č. 177/1996 Sb., t.j. sedm úkonů po 300 Kč, celkem 2 100 Kč a dále náhrada nákladů řízení sestává z cestovného právního zástupce žalobce na dvě jednání ve dnech 15.2.2022 a 1.4.2022, vždy v částce 1 041 Kč, když tato cesta byla vykonána na trase Praha - Louny a zpět, t.j. 126 km za použití osobního automobilu Mercedes – Benz, reg. zn. [REDAKCE] při průměrné spotřebě nafty 4,8l na 100 km a ceně nafty 36,10 Kč za 1l a při amortizaci stanovené na částku 4,70 Kč na 1km dle předmětné vyhlášky MPSV číslo 511/2021 Sb. Cestovné tak činí celkem částku 2 082 Kč. Dále náhrada nákladů řízení sestává z promeškaného času v délce osmi půlhodin za dvě jednání, t.j. 800 Kč. Náhrada nákladů řízení sestává dále ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 8 142 Kč. Jak je výše uvedeno, úspěch žalobce ve věci činí 60 %, což představuje celkovou částku 48 252,38 Kč, když současně v této částce je zahrnuto i 21% DPH ve výši 8 374,38 Kč, přičemž právní zástupce žalobce prokázal, že je plátcem DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15-ti dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím soudu podepsaného, přičemž odvolacím důvodem jsou jen vady uvedené v ust. § 205 odst. 1 písm. a) o. s. ř. týkající se podmínek řízení, věcné příslušnosti soudu, vyloučení soudce (přisedícího) nebo obsazení soudu a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro vydání tohoto rozsudku (§ 205b o.s.ř.).

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Louny 1. dubna 2022

Mgr. Miloslav Holub v.r.
samosoudce

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.1.2023. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 4.7.2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Sedláčková.